

ДО

НАУЧНОТО ЖУРИ

**по конкурса за получаване на
академичната длъжност „доцент“ по
граждански процес,
шифър 3.6 „право“,
обявен от СУ „Св. Климент Охридски“
ДВ, бр. 32 от 09.04.2024 г**

От проф. д-р Огнян Христов Стамболиев

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА НАУЧНОТО ЖУРИ,

- I. По обявения от СУ „Св. Климент Охридски“ конкурс за получаване на академичната длъжност „доцент по граждански процес“ в направление 3.6. „Право“, участва един кандидат – гл. ас. Ивайло Кръстев Костов, доктор по право. При обявяването и протичането на конкурса до този момент са спазени всички изисквания на закона.
- II. Ивайло Кръстев Костов е завършил „право“ в ЮФ на СУ „Св. Климент Охридски“ през 2002 г.. След успешно издържан конкурс през 2010 г. е назначен за асистент по граждански

процес в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, а през 2018 г. и за главен асистент по същата дисциплина.

През 2017 г., защитава докторска теза на тема: „Преклузията за възражения на ответника в общия исков процес“. Докторската му дисертация е издадена от издателство „Сиби“ през 2017 г.

Наред със семинарни занятия пред студентите в Юридическия факултет по дисциплината „Граждански процес“ е изнасял лекции по същата дисциплина, както и по „Гражданско изпълнително производство“, а от 2020 г. води лекционен курс по „Защита по граждански дела в държавите от ЕС“ на студентите в специалност „Международни отношения“ в Юридическия факултет.

От 2007 г. Ивайло Костов е адвокат, избран е за член на Софийския адвокатски съвет за мандата 2021 г. - 2024 г.; член е на работни групи в Министерството на правосъдието и в Народното събрание на Република България. От 2009 г. е арбитър в Арбитражния съд при Българския футболен съюз, а от 2020 г. и в Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата. Лектор е в Центъра за обучение на адвокати „Кръстю Цончев“. От 2019 г. е член и на редакционната колегия на списание „Съвременно право“.

III. За участие в конкурса Ивайло Костов е представил една монография и шест статии и студии.

Монографията „Изменение на иска“ съдържа редица приносни моменти, по-съществените от които посочвам нататък.

1. Институтът на изменение на иска е изследван за пръв път при действието на ГПК от 2007 г., като в монографията са отчетени достиженията в българската гражданскопроцесуална наука. Взето е предвид и развитието на съдебната практика. Възприемането или критикуването на чуждите мнения е аргументирано и обосновано.

2. Задълбочено са анализирани въпросите, свързани с индивидуализиращите белези на иска – основание, петитум и страни, през призмата на различните теории.

3. Кандидатът с основание приема, че изменението на иска не може да се прояви в последващо обективно или субективно съединяване на искове. Вярно е, че добавянето на ново основание, на нов петитум и на нов ответник не са допустими форми на изменение на иска, като това разбиране е позволило на Ивайло Костов да изведе самостоятелния характер на института на изменение на иска и да го разграничи от обективното и субективно съединяване на искове.

4. Като следствие на горната постановка, кандидатът е аргументирал и тезата си, че изменението не може да се изрази в десезирането на съда с някой от първоначално обективно съединените искове.

5. Заслужава внимание и е добре аргументирано критичното отношение към ограничението за преминаването от установителен към осъдителен иск до края на производството в първата инстанция и предложението *de lege ferenda* .

6. Една последователна и нова крачка в развитието на процесуалната наука се прави по отношение на структурата и последиците на изменението на иска при формите, водещи до промяна в предмета на делото - замяна на основанието или на петитума и заместване на някоя от първоначалните главни страни.

Кандидатът точно отбелязва, че „(к)огато съдът намери за допустимо предприетото от ищеца изменение, новото основание и петитум, съчетани съответно с първоначалния петитум или основание, образуват спорния предмет, по който съдът ще трябва да се произнесе. Това е пряката последица от допуснатото изменение на иска чрез замяната на предмета.“ (с. 192-193).

7. Оригинално и с приносно значение е разбирането, че замяната на предмета е причината за десезирането на съда с предишния предмет, което изключва нуждата от използването на други десезиращи способности. Следвайки основното си становище за изменението на иска, когато води до промяна в предмета, Ивайло Костов стига до разбирането, че то е самостоятелен десезиращ способ.

8. Теоретично обоснована и с практическа значимост е тезата, че при изменението на иска трябва да се обезпечи пълноценно защитата на ответника. Заслужават внимание изведените правила, свързани с предоставяне на възможност на ответника да подаде отговор по изменения иск, чието неспазване би опорочило постановеното съдебно решение.

9. Систематично, обосновано и аргументирано са разгледани въпросите, свързани с характера и режима на

определенията на съда по искането за изменение на иска, включително и тези за защитата срещу техните пороци.

10. За участие в конкурса Ивайло Костов представя и шест публикации - студии и статии.

Студията „Изменението на иска в системата от способности за десезиране на съда“ се занимава детайлно с тезата, застъпена в монографията.

В публикациите „Проблеми на допускането до касационно обжалване по чл. 280 ГПК“ Ивайло Костов представя критичното си отношение към общата предпоставка по чл. 280, ал. 1 ГПК, като в статията „За очевидната неправилност на въззивното решение като основание за допускане на касационното обжалване“ дава положително мнение относно разширяването на предпоставките за допускане до разглеждане на касационната жалба.

Статиите „За правомощията на съда при определянето по справедливост на размера на обезщетението за неимуществени вреди“ и „За порока на въззивното решение, постановено въпреки наличие на основание за спиране на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК“ са по актуални въпроси във връзка с образувани тълкувателни дела.

В статията „За приложното поле на иска по чл. 124, ал. 4 ГПК“ предмет на обсъждане са въпросите свързани с допустимостта на иска по чл. 124, ал. 4, изр. I ГПК, където основателно е подложено на критика възприетото разбиране в Тълкувателно решение № 5 от 14.11.2012 г. на ОСГТК на ВКС.

IV. Представените за участие в конкурса научни трудове на Ивайло Костов напълно покриват изискванията на закона. В тях, както

отбелязах, се съдържат значителни научни постижения, които имат не само теоретично, но и практическо значение. Кандидатът е демонстрирал своя изследователски потенциал. Показаното от него несъмнено може да мотивира научното жури за присъждане на научната длъжност „доцент по граждански процес“.

Всичко посочено по-горе ми дава основание да препоръчам на академичната длъжност „доцент по граждански процес“ по професионално направление 3.6. Право, специалност „Граждански процес“ в Юридическия факултет на Софийския университет „Свети Климент Охридски“ да бъде избран гл. ас. д-р Ивайло Кръстев Костов.

12.08.2024 г.

Член на журито:

/проф. д-р Огнян Стамболиев/